Ч. 269. Пятниця 15 (2) грудня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Конференция провідників клюбів. — Справа італїяньского факультету. — Італїяньска обструкция в раді державній.

Ві второк в полудне відбуло ся засїдане клюбових провідників. Обговорювано справи, які має полагодити посольска палата перед сьвятами. Порішено не противити ся цілому рядови правительственних предложень без першого читаня до комисий. Специяльна дискусия над буджетовою провізориєю і голосоване мають відбути ся найдальше до нині. Нині о 6. год. веч. відбуде ся засїдане палати для переведеня вибору делеґаций, які вже й скликано на день 28. б. м. до Відня. По полагодженю буджетової провізориї прийде черга на справоздане комисиї в справі поліпшеня платнї зелізничих функціонарів. Партиї зложать в тім предметї тільки коротку заяву, щоби не проволїкати дискусиї. З черги прийде перше читане податкових предложень та справоздане дорожняної комисиї. Опісля полагодить повна палата менше замітні предложеня, з котрими до того часу упорають ся комисиї. Висловлено також бажане, щоби ще перед Різдвом полагодити нагляче внесене Кернера в справі іменованя судиїв в Чехах.

Справа італїяньского факультету була також предметом нарад тої конференциї клюбових голов, але що голова буджетову комисию не буде скликати, поки не прийде до якогось порозуміня в сїй справі між партиями, то полагоджене предложеня про італїяньский факультет перед сьвятами є дуже сумнївне. Італїяньский факультет перекидають з одного міста до другого. Нїмцї, між якими ведуть верх радикали, що є противні всякому ненїмецкому унїверситетови в Австриї, заявили ся против приміщеня італїяньского факультету і у Відни, і в кождім иншім нїмецкім місті, виключаючи рівночасно визначене єму осїдку в італїяньскій части Тиролю або в Ґориції. Таким способом лишав би ся для висшої школи італїяньскої Триєст, та там не хоче єго за нїяку цїну примістити правительство. Серед таких відносин виринув новий проєкт; з ческих кругів вийшла пропозиция, щоб італїяньский факультет примістити часово в — Празї. Якби на сю пропозицию були пристали попри правительство Італїянцї, то Прага мала би аж 5 висших шкіл, чим може повеличати ся не богато міст на сьвітї. Та поки що згода на сю пропозицию не наступила. Раз що Італїянцї обстоюють засадниче становище, що їх висша школа повинна находити ся на італїяньскій земли, а по друге тому, що італїяньскі студенти признали ненаручним для себе їхати на студиї до чужої і далекої Праги, хоч там, як запевняють чеські часописи, живе невеличка італїяньска кольонїя. Переговори з Італїянцями тревають дальше і звернені тепер в тім напрямі, чи не примістити би факультету в Капо д'Істрия, хоч і то не піде легко. Розуміє ся, що поведене Нїмців в справі італїяньского факультету обурює Італїянців і ось вже ходить чутка, що італїяньскі соймові посли у відплату Нїмцям носять ся з думкою розбити обструкциєю тирольский сойм.

Взагалї та справа вже від кількох днів стала осередком парляментарної ситуациї, а вчера увійшла в критичну стадию. Італїянцї подразнені опірним становищем Нїмців устроїли вчера в радї державній одноденну обструкцию. Іменно посол Буґатто в дискусиї над буджетовою провізориєю виголосив 4½ годинну бесїду.

Хоч італїяньска обструкция не могла би спинити полагодженя буджетової провізориї, то однако ситуация була би якийсь час досить грізна, бо — як звістно — всї дотеперішні переговори що до осїдку факультету не принесли нїякого успіху. Тому то в часї промови п. Буґатто розпочато сейчас переговори, котрі вів в першім рядї президент Кола польского др. Білиньский. В часї тих переговорів появили ся знов ріжні предложеня.

І так плян уміщеня факультету в Монфальконе упав, бо правительство було би імовірно не згодило ся на те. Більше виглядів

34)

Крізь стїну.

(З французкого — Кл. Моффета).

(Дальше).

— Перед тим ви перечили, що називаєте ся Ґренер, а також що ви нинї по полудни були перебрані за різьбаря. Чи заперечите також, що ви винаймали комнату над гостинницею Массона? Ага! — крикнув — удар поцілив. Ви певно гадали, що ми не відкриємо тої комнати?

— Нїчого не знаю про таку комнату — відповів арештант.

— То ви там не перебирали ся, заки війшли до гостинницї Массона?

— Очивидно що нї.

— Покличте Жіля — приказав Готвіль поліциянтови і сейчас явив ся писар з шкіряною валїзкою.

— Виймить річи і покладїть їх тут на столї — сказав судия. — Обжалований, пригляньте ся тим річам. Що ви скажете на то синє одїнє, на ту перуку і фальшиву бороду?

Ґренер підняв ся недбало, приступив до стола і приглядав ся річам зі засудженим і зовсім байдужним видом.

— Тих річий я нїколи не бачив і нїчого про них не знаю — відповів.

— До чорта! Той уміє володїти над своїми нервами — воркнув Кокеніль.

Судия сидів мовчки, рисував ґеометричні фіґури на куснику паперу, тїнював їх поволи і сказав по хвили спокійно, обертаючи ся до поліцияита:

— Здоймить арештантови кайданки і розберіть єго.

То стало ся і по двох мінутах стояв арештант лиш в білю і скарпитках. Позволив з собою робити всьо, не противлячи ся.

Тепер шепнув щось Кокеніль до судиї. Той кивнув головою.

— Очивидно. Тепер здоймить підвязки і підтягнїть штани понад колїна. Мушу бачити єго ноги.

— То обурююче! — скрикнув Ґренер, стративши перший раз пановане над собою.

— Мовчїть! — крикнув судия, а поліциянт виповнив приказ. Кокеніль похилив ся і приглядав ся з увагою.

— А! — скрикнув урадований. — Я то знав. Ось тут! — Він показав пальцем на округлу рану на правій лидці, де дуже добре видко було два червоні півколеса. — Перший раз в житю назначив я чоловіка зубами, але тїшу ся, що я то зробив.

— Чи признаєте, Ґренер, що ви в ночи бороли ся з аґентом Кокенїлем?

— Нї.

— А звідкиж та рана?

— Мене — мене укусив пес.

— Дивно, що ви того пса не застрілили — сказав аґент.

— Що ви хочете тим сказати? — спитав арештант.

Кокеніль приступив до него зовсім близько і сказав три слова, які єму блискавично прийшли на гадку, три зовсім звичайні слова, які однако наповнили арештованого страхом: „О, нїчого, Рауль“.

Змішане арештанта було таке очевидне, що судия взяв Кокенїля на бік і велїв собі пояснити ту справу.

— Дуже дивно! То важна обставина — сказав відтак задуманий. — Отже, обжалований, завтра велю знатокам розслїдити, чи та рана походить від укушеня чоловіка чи пса. Тепер хотїв би я вас побачити в річах, які були у валїзцї.

Перший раз на лици Ґренера появило ся чувство упокореня. В безсильній злости затиснув кулаки і крикнув дуже подразнений:

— Нї, не хочу! Того не вроблю!

Судия і Кокеніль поглянули на себе вдоволені, але за вчасно тїшили ся, бо той чоловік відзискав володїнє над собою і сказав поволи з очевидним напруженем:

— Остаточно, то всьо одно. Можу то спокійно зробити — і усьміхаючи ся з легковаженем одягнув ся при помочи поліцияита в річи різьбаря. — Так! — сказав холодно, коли був вже готовий і Кокеніль не міг придавити в собі чувства зачудованя.

має плян, який вийшов від Поляків, аби осідком італїяньского виділу вибрати Капо д' Істрию.

Остаточно прийшло до порозуміня в тім напрямі, що Італїянцї занехали розпочату обструкцию в палаті. Впрочім провідники Італїянцїв заявили, що Італїянцї не мали і не мають наміру спиняти праць повної палати, тим більша, що на нинї на годину 9½ рано скликано засїдане буджетової комісиї.

Поки що усунено отже небезпечність обструкциї в повній палатї, натомість не єсть певне, як дальше уложать ся відносини в буджетовій комісиї. Всенїмець Малїк заповів на нинї обструкцийну бесїду в комісиї.

По засїданю комісиї відбуде ся зібране італїяньских послів, на якім буде порішене, що дальше робити. Італїяньскі посли заявляють, що вчерашна бесїда пос. Ґуґатто мала бути лиш протестом против ухвали провідників клюбів, застановляючої поки що наради буджетової комісиї.

Ще одна справа була вчера предметом нарад між сторонництвами, іменно внесеня послів Вальдмана і Пахера в справі передання 20 міліонів корон краєвим фондам на поправу платнї народних учителів.

Також і тими переговорами кермував презес польского Кола др. Білиньский, котрий висунув проєкт, аби то внесене ухвалою палати передано фінансовій комісиї.

Сумнї наслїдки москвофільскої роботи.

В дописи із Шнирова, брідского повіта, помістило „Дїло" вельми характеристичний образок москвофільскої роботи серед нашого руского населення в Галичинї. Полишаючи собі замітки і поясненя на пізнїйше, наводимо в слїдуючім ту допись дословно:

Шнирів 11. XII.

Село Шнирів, брідского повіта, лежить на самій росийскій границї, куди переходить маса росийских еміґрантів до Австриї. Дня 6/12 т. є в середу минулого тиждня вечером з'явив ся в Шнирові в корчмі галицкий селянин з пятьма на пів закостенїлими маленькими хлопцями, з якими переїхав був з Росиї через границю. Називає ся він Василь Баран з Бринцїв церковних, повіта Бібрка і серед натовпу місцевих почаївским впливом запоморочених селян оповів, що єго змушено виправляти ся в Росию і відтак в пужденний спосіб вертати назад. З сусїдної парохії від Бринцїв церковних о. Андрей Яворский з Борусова, бать ко відомого Юліяна київского, вербував у серпня в селї молоді дїти до виховавчого заведеня в Росиї, обіцюючи, що дїти вийдуть з того заведеня сьвящениками, лїкарями, адвокатами, а яко сьвященики будуть могли відтак вернути до Галичини. Зголосили ся до него родичі умовленого дня з дїтьми, о. Яворский збирає ся, іде з ними на зелїзницю, на стациї однак деякі втекли, а пять поїхало з батюшкою Яворским до Львова. Як дїти Василеви Баран, а Василь Баран перед селянами в Шнирові оповідав, забавив атец Яворский ві Львові два дни. З ними у Львові був якийсь молодий пан. Коли однак сей панок з дїтьми впав в підозрінє полїциї, що веде тільки сельских дїтий, задержано їх, доки не справджено стану річи. На полїцию прийшов атец Яворский, ствердив, що все правда, що говорив панок і львівска полїция, по телеґрафічнім запитаню родичів в Бринцях пустила дїтий. — В дальшу подорож вибирає ся з дїтьми вже о. Яворский сам до Бродів. З Бродів не їде до Радивилова зелїзницею, лише висїдає з дїтьми в Бродах на стациї і пішки йде з ними до села Бучини, де за селом недалеко лїса є росийска станиця пограничної сторожи, але жадного правного переходу границею нема. Лишивши дїти на австрийскій териториї, сам атец Яворский удав ся до команданта станицї і по кон ференциї з командантом, сей останний придав ему до боку салдата, котрий мав его повести далї та показати полеву стежку, і так батюшка Яворский забравши дїти по вказівкам салдата пішов до Росиї. А треба знати, що перехід туди для кождого иншого немислимий, бо навіть з документом в руках т. є з перепусткою або паспортом мусить ся йти за Бродами через таможню (польний уряд), де крім салдатскої сторожі є ще окремий уряд, в якім чиновники відимують письма. Дїтий приміщено в Яблонові, де они стали під доглядом росийского батюшки. Перший місяць пасли вівцї, а коли стало зимнїйше, дерли вовну, а з науки вчили ся лишень росийского языка. Є се 12 і 13-лїтні хлопцї, котрі тут в Галичинї ходили до 3 і 4-ої кляси народної школи, отже коли побачили, що в науцї не поступають а завернули їх в Росиї до 1 ої кляси, та ще й бесїди росийскої не розуміють, а до того мусять голодувати, бо харчовано їх по песячому, остогид їм їх тамошний побут і они написали листи до родичів в Галичинї, що раді би вернути назад.

Счинив ся з того в Бринцях межи родичами шум. Родичі зажадали тоді від дїтий точного опису свого побуту. Але дивним дивом в Яблонові одержали хлопцї наказ, що не сьміють писати до родичів без дозволу заряду. Коли не надходила з Яблонова жадна відомість, родичі виделеґували з початком сего місяця з поміж себе Василя Барана і той вибрав ся в дорогу, взявши з собою 160 корон. Коли приїхав до Яблонова, дїти просили ся до дому, але заряд не хотїв видати. Тоді Баран пустив ся на хитрощі. На другий день просив, щоби дозволено йому взяти з собою дїтий ніби то на прохід та на закупно дарунків. Не підозріваючи нїчого, заряд дїтий пустив, але В. Баран, забравши дїтей з собою, вже більше до заряду не вернув і помандрував з ними до Галичини. Що в Радивилові не пустили його через таможню, він шукає ратунку в пачкарів, котрим мусїв оплатити ся, так що з забраних з собою 160 корон, остало йому коло границї всего 11 корон.—На дворі снїговиця, студено, а пачкар граничний через два дни тримав Василя Барана з дїтьми в стодолї, в сїнї, побоюючись, щоби в хатї не застав їх хто з салдатів або їх довіренників. Коли прийшла відповідна хвиля зміни сторожі, показав пачкар, куди переправляти ся через границю (річку!)

Василь Баран бере тоді свого хлопця на плечі, а прочі, між ними оден син вдовицї, дрибонять за ними по колїна в снїгу, а відтак переходять річку глубоку в пояс. — Перейшовши щасливо границю, знайшли ся в пустім поли, а що то був вечір та ще мрачний, то не могли добачити близького села. Натрафляють на стирту соломи п. Шмідта і рішають в тій стиртї переночувати, де їм міг бути і амінь. Але на щастє, коли цїлі мокрі усадовились в стиртї, надїхала фіра з Корсова. Хлопцї закликали о поміч і чоловік, що їхав возом, вказав їм село Шнирів. Дали ногам знати, і за кілька хвиль знайшлись в громадскій гостинници, де Василь Баран оповів все те зібраним людям. Тут хлопцї прийшли до себе і переночували, а на другий день Василь Баран з 5 (пятьма) хлопцями і 11 коронами вибрав ся до Бродів, а відтак з Бродів до Бринець повіту Бібрка.

— Ви забули перуку і бороду — сказав судия, а й лице треба би підмалювати. Пане Кокеніль, може ви то зробите?

Аґент взяв ся скоро до роботи і при помочи всїляких пудрів, фарб і пенэлів, які були у валїзцї, змінив в короткім часї лице арештанта до непізнаня. Буквально перемінив єго в різьбаря.

— Коли ви тепер не Ґренер — скрикнув аґент — то я міг би присягнути, що мусите бути єго близнюком. Впрочім мушу вам виявити моє повне признанє. То найудачнїйше перебранє, яке я коли бачив.

— Знаменито — сказав судия. — Чи ще перечите, що ті річи належать до вас?

— Так, перечу.

— Ви їх нїколи не мали на собі?

— Нї.

— І ви не є Адольф Ґренер?

— Очивидно що нї.

— Не маєте також нїякої молодої своячки, що називає ся Алїсия Ґренер?

— Нї.

— Оглянїть ся! — приказав Ґотвіль.

Арештований послухав. Перед ним стояла Алїсия, що саме тепер увійшла тихо до комнати.

Молода дївчина подала ся налякана назад і скрикнула:

— Ох, Адольф!

Але обжалований був зовсїм спокійний.

— Чи ви надїяли ся побачити тут того чоловіка? — спитав Ґотвіль.

— О нї! — відповіла тремтячи зі страху.

— Нїхто вам не казав, що він буде тут?

— Нїхто.

— Пане Кокеніль, чи ви приготовили ту паню на стрічу?

— Нї.

— Як ви називаєте ся? — спитав судия дївчину.

— Алїсия Ґренер.

— А хто той чоловік?

— Адольф Ґренер.

— Знаєте то певно?

— Очивидно! Аже то мій свояк.

Блискавичним рухом здер арештований перуку з себе і приправлену бороду.

— Чи я й тепер ваш свояк? — спитав.

— О! — крикнула налякана Алїсия подаючи ся назад.

— Погляньте на мене! Чи я ваш свояк?

— Я — я не знаю — відповіла.

— А говорю таким голосом як ваш свояк? Уважайте добре! — Говорю як ваш свояк?

Алїсия змішана похитала головою.

— Нї, голос мого свояка звучить инакше.

— Бачите! — скрикнув обжалований ликуючи. — Она не признає моєї тотожности, бо я не єї свояк. Я не Адольф Ґренер.

— А хтож ви є?

— Того не потребую казати, а ви не маєте права мене питати, коли не можете доказати, що я допустив ся злочину, що доси вам не удало ся. Спитайте мого оборонця, як звучить закон.

Адвокат Кізе притакнув поважно головою.

— Арештований каже правду — замітив.

Судия поглянув приязно на тремтячу і налякану Алїсию і сказав вічливо:

— Дякую вам, панї. Можете відійти — по чім молода дївчина скоро підняла ся і в супроводї Кокеніля вийшла з комнати.

— Ґренер, ви кажете, що ми не доказали вам нїякого злочину. Лише терпеливости. Той закид ми вскорі усунемо. Де ви були 4 червня о півночи?

— Не можу собі того пригадати.

— Попробуйте.

— На що?

— Не хочете? То я поможу вашій памяти.

Він знов потиснув ґузик і на єго приказ уведено фотоґрафа, що увійшов разом з повертаючим Кокенілем.

— Пізнаєте того чоловіка? — спитав Ґотвіль глядячи бистро на обжалованого.

— Нї — відповів той, здвигнувши рівнодушно раменами.

Малий фотоґраф обернув ся і на вид арештованого кинув ся гнївно до него.

— То є той чоловік — скрикнув — що мало мене не задавив.

— Хвильку терпеливости — перебив судия. — Як називаєте ся?

— Александер Ґоден.

— Мешкаєте в готели des Etrangers при улици Расена?

— Так.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, 14 грудня 1911.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станисл. Бадені виїхав оногди вечером в справах урядових на кілька днів до Відня.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс старш. ветеринарів повітових: В. Федоровича з Самбора до Львова, Ів. Піскорского з Нов. Санча до Львова, Руд. Прикопу зі Львова Нов. Санча; — ветеринарів повітових: Ґвід. Соколовского з Камінки Струм. до Радехова, Альфр. Іржиковского із Збаража до Бржеска, Ів. Табачиньского з Заліщик до Самбора, Мар. Стахурского з Низька до Живця, В. Петрашку зі Львова до Камінки Струм. та асистентів ветеринарийних: М. Придаткевича з Кракова до Низька, Ів. Курка з Живця до Бережан, Каз. Дешберґа з Тернополя до Збаража і дра П. Леха з Нов. Торга до Тернополя.

— **Ново утворене староство в Радехові** буде обнимати округи судові Лопатин і Радехів які мають бути вилучені з політичних повітів Броди і Камінка Струмилова. Староство в Радехові розпічне свою діяльність з днем 1 січня 1912.

— **Самоубийчий замах у вязници.** У вязници львівского суду карного хотів в оригінальний спосіб відобрати собі жите позістаючий там в слідстві під закидом публичного насильства через вимушене урядник маґістрату в Чернівцях Алберт Яврец. Він збив шибу в келї, в котрій сидить і почав половкати кусні скла при чім значно покалічив ся. По уділеню єму першої помочи вязничним лікарем відставлено его до шпиталю карного заведеня для мужчин. До сего треба ще додати слідуючу вістку, яку подають деякі львівскі ґазети: В наслідок приватного донесеня карного арештовано голосну в кругах т. зв. півсьвіта бувшу каварняну касиєрку Віолетту Товарницку під закидом злочину вимушеня на комісари поліциї С. і якогось Альберта Явреца, урядника маґістрату в Чернівцях. Товарницка іменно хотіла вимусити на комісари С. суму 3000 К і грозила єму скандалом, війною в ґазетах і т. д. З такими самими погрозами виступив в єї імени і згаданий Яврец в листі написанім до комісаря С. Обоє арештовано і відставлено до вязниці карного суду.

— **Самоубийство селянки.** З Делятина доносять: Дня 8 грудня с. р. по полудни скочила в намірі самоубийчім селянка Маґда Онуфракова, жінка Николая з Делятина до потока „Любіжна“ і утопила ся. Причиною самоубийства були невзгодини родинні.

— **Львівский руский театр в Тернополи.** Саля „Міщаньского Брацтва“. — Початок пів до 8 вечером.

Білети продає раньше „Народна Торговля“, а від 6 вечером каса театру.

В пятницю, дня 15 грудня популярна вистава по зниженій до половини ціні „Міра „Ефрос“.

В суботу, дня 16 грудня с. р. Новинка: „Оповісти Гофмана“, опера в 6 діях з прольоґом Оффенбаха.

В неділю, дня 17 грудня с. р. „Ой не ходи Грицю на вечерниці“, народний образ зі сьпівами і танцями в 5 діях Старицкого.

— **В Лісниках**, бережаньского повіта, відбуло ся дня 18 падолиста дуже гарно ювилейне сьвято з приводу сотих уродин Маркіяна Шашкевича. Торжество складало ся з ілюминациї дня 16 с. м., опісля з богослуженя в місцевій церкві та концерту в читальні „Просьвіти“, а причинили ся до него всі місцеві українскі товариства, як читальня „Просьвіти“, кружок „Жіноча Громада“, музичне товариство „Торбан“, драматичне тов-о „Кобзар“, тов-о „Січ“, кружок „Сільского Господаря“ і філія „Відродженя“. По богослуженю засаджено на читальняній площи памяткового дуба. В проґраму концерту війшли промови, хоральні та орхестральні продукциї і декляманиї. Найбільше до сего сьвята причинила ся 85-літна старушка господиня, Мария Сеньків, голова „Жіночої Громади“. Зазначити треба, що всі вичислені товариства взяли також участь в Маркіяновім сьвяті в Бережанах, яке обходжено дня 17 м. м. В поході до Бережан списала ся найкрасше „Жіноча Громада“, бо вийшла числом до 80 женщин, а єї відпоручниця виголосила дуже горячу промову.

— **Арештоване шпіґунів російских.** Російскі чорносотенці стративши по японьско-російскій війні нагоду легкої наживи на далекім сході, звернулись на захід і шукають єї на заході при помочи всілякої галицкої зволочи. Тим лиш дасть ся оправдати то незвичайне зявище у нас, що мало що не ціла Галичина від якогось часу засипана російскими аґентами. Сими днями удало ся знов львівскій поліциї прихопити цілу ватагу аґентів і арештувати одного за другим.

Вже від довшого часу звертала на себе увагу 22-літна пані чи панна Софія Рудска recte Кухаржевска, котра приїзджала часто з Варшави до Львова. Показало ся, що есть то жінка чи любовниця Стецишина, бувшого офіцияпта почтового в Бродах, котрого свого часу арештували були яко підозрілого о шпіґуньство в користь Росиї. Степишин втік відтак до Росиї, був якийсь час в Києві, де его іменовано урядником почтовим а відтак переніс ся до Варшави і звідси яко вірник російского ґенерального штабу займав ся шпіґуньством в Галичині. Він посилав сюди Рудску і якогось Адама Пахулу, котрі вели тут шпіґуньске діло дальше. Арештованє доконано у Львові, в Кракові і Бродах. Арештовано Рудску і Пахулу, котрі приїзджаючи до Галичини прибирали собі аж сім всіляких назвиск; дальше якогось Зиґмунта Дрецкого, монтера зелїзничого без занятя, у котрого перебував Пахула в часі свого приїзду до Львова; москвофіла Романа Ґоца, матуриста ґімназ. і диєтаря Виділу краєвого, дальше Володимира Вербицкого, котрий торік був засуджений на 6 місяці арешту за шпіґуньство; Теодора Харчука, пересувача ваґонів на зелїзници; матір Стецишина, Ірену в Бродах; якогось Сидора в Бродах і послугача зелїзничого в Бродах, Биховского. Найважнійшу ролю грали Ірена Стецишинова. Рудска і Пахула займали ся головно перевоженєм переписки, позаяк Стецишин не послугував ся перепискою почтовою.

Важну ролю в тій шпіґуньскій орґанізациї грав якийсь технік, котрий крутив ся в кругах поступової молодежи. Одного разу вже по арештованю Рудскої, зателефонував хтось до дирекциї поліциї з запитанєм, що діє ся з арештованою і яка жде їх доля. Телефоновано із каварні „Сплендід“. Комісар відповів, що мусить насамперед поінформувати ся і просив, щоби питаючий заждав хвилинку при телефоні; тимчасом взяв собі аґента полицийного, пішов до каварні і арештував того техніка. Арештований не хотів зрадити тайни, яка его вяже з Рудскою і признав ся лиш до того, що есть революціоністом, котрого власти російскі хотіли би конче дістати в свої руки. Показало ся опісля, що тим техніком був як раз арештований Пахула. В Кракові мають ще кількох людий арештувати.

Телеґрами.

Відень 14 грудня. Рада державна. В поіменнім голосованю над внесенєм пос. Зайца, щоби розпорядженям виданим на основі §. 14 в справі провізориї буджетової з 1911 р. відмовити признаня, відкинено внесенє 254 голосами против 151. Приступлено відтак до специяльної дебати над провізориєю буджетовою на перший піврік 1912. — Пос. Шустерішиц, референт меншости комісиї, мотивував внесенє о ухваленє провізориї буджетової лиш на 4 місяці.

Вашінґтон 14 грудня. Палата репрезентантів ухвалила 300 голосами против 1 резолюцию п. Зульцера з жаданєм безпроволочного зірваня договору межи Росиєю а Сполученими Державами з 1832 р. а то з причини, що Росия не хоче узнавати американьских паспортів виставлених Жидам.

Ґібральтар 14 грудня. Пароплав „Дельгі“ застряг на мілині на полудне від рога Спартель. Межи подорожними знаходить ся княгиня Файф (Fife), сестра анґлійского короля з мужем і двома доньками. Родина княжа есть в подорожи до Єгипту. На поміч прибув якийсь анґлійский кружляк і ще якийсь другий корабель. Настала буря.

Париж 14 грудня. З Тріполіса доносять під вчерашною датою: Італїянці обсадили без опору Таджуру.

Курс львівский.

Дня 13-го грудня 1911.		Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр.		686·—	694·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		440·—	446·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		545·—	552·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку		455·—	465·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов.		109·70	—·—
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц.		98·80	99·50
$4\frac{1}{2}\%$ листи заст. Банку краєв.		98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв.		92·10	92·80
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.		96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ літ.		—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		91·80	92·50
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні галицкі		98·20	98·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$		98·30	99·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.		90·70	91·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.		93·10	93·80
„ м. Львова 4% по 200 К.		91·50	92·20
IV. Льоси.			
Міста Кракова		106·—	115·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	73·75	79·75
Угорскі черв. хреста	Курс віденьский	47·50	53·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	Курс віденьский	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	Курс віденьский	79·—	85·—
Базиліка 10 К	Курс віденьский	37·50	41·50
Йошіф 4 К	Курс віденьский	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	Курс віденьский	9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·38	11·50
Рубель паперовий		2·54	2·55
100 марок німецких		117·70	118·10
Долар американьский		4·80	5·—

Надіслане.

Colosseum Германів

Від 1 до 15 грудня 1911.

Agda Trio, акробатичні фантазиї. — **Fosca and Willy**, знамениті анґлійскі ексцентрики. — **The 4 Cliftons**, надзвичайний акт атлетичний. — „Чортик“, оперетка. — **La Dorando**, жонґлерка. — **Herd & Gard**, комічний акт музикальний.

ВІТОҐРАФ 10 величавих новостий і т. д.

В неділї і сьвята 2 представленя о годині 4 і 8 вечер.

Білети можна вчаснійше набути в Бюрі дневників ПЛЬОНА, ул. Кароля Людвика 5.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видае

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет мае бути важним.

Телеграфічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).